

PETER JAMES, născut în 1948 în Brighton, Anglia, este unul dintre cei mai de succes autori contemporani de romane polițiste. După ce a studiat la Charterhouse School și la Ravensbourne Film School, Londra, și-a început cariera în Toronto ca scenarist de televiziune. A lucrat ca producător de film și scenarist în Canada și Statele Unite, însă ceea ce-și dorea era să scrie literatură polițistă. A debutat cu romane de spionaj, urmând apoi bestsellerul *Possession* (tradus în douăzeci și trei de limbi), în care se întrepătrund două universuri: crima și paranormalul. S-a impus pe scena literară cu nu mai puțin de treisprezece volume, traduse în treizeci și șase de limbi. A fost producător executiv al filmului *Neguțătorul din Veneția* (2004 – nominalizat la premiile BAFTA) și a colaborat la serialul *Bedsitcom*, nominalizat la Rose d'Or. Din seria de succes ce îl are ca protagonist pe detectivul Roy Grace mai fac parte romanele *Viu sau mort* (2005 – Editura Nemira, 2006; Premiul Krimi-Blitz, Germania, 2005; Premiul Polar International, Franța, 2006; Premiul Coeur Noir, Franța, 2007), *Să mori frumos!* (2006 – Editura Nemira, 2006; nominalizat la Richard & Judy Galaxy British Book Awards, 2007, Le Grand Prix de Littérature Policière și Prix SNCF du polar, Franța, 2007), *Aproape mort* (2007 – Editura Nemira, 2007; finalist al premiilor ITV Crime Thriller Author Of The Year și Theakston's Old Peculier Crime Novel of the Year Award în 2008), *Pe urmele mortului* (2008 – Editura Nemira, 2009), *Ai să mori mâine* (Editura Nemira, 2012) și *Perfect People* (2011).

PETER JAMES

Pantofarul și moartea

Traducere din limba engleză

MIHNEA COLUMBEANU

NEMIRA

I

Joi, 25 decembrie

Cu toții facem greșeli, tot timpul. De cele mai multe ori, mărunțișuri, ca atunci când uităm să returnăm un apel telefonic, sau să băgăm banii în parcometru, ori să luăm lapte de la supermarket. Uneori, însă – foarte rar, din fericire –, facem și greșeala cea mare.

Genul de greșeală care ar putea să ne coste viața.

Genul de greșeală pe care a făcut-o Rachael Ryan.

Și a avut la dispoziție mult timp ca să reflecteze asupra ei.

Dacă... n-ar fi fost chiar atât de beată. Dacă... nu era așa de-al naibii de frig. Dacă... nu începea să plouă. Dacă... n-ar fi fost o coadă de vreo sută de petrecăreți la fel de matoliți în stația de taxiuri de pe East Street din Brighton, la ora două în noaptea de Crăciun – sau, mai bine zis, în dimineața de Crăciun. Dacă... apartamentul ei nu s-ar fi aflat la

câțiva pași, spre deosebire de al lui Tracey și Jade, prietenele ei la fel de afumate, care locuiau în celălalt capăt al orașului.

Dacă... dacă le asculta pe Tracey și pe Jade, care-i spusese să nu fie proastă ca o cizmă. Că erau desule taxiuri. Că n-avea de așteptat prea mult.

Tot trupul îi era rigid din pricina emoției. După două ore de pândă, femeia pe care o așteptase apăruse în sfârșit la capătul străzii. Mergea pe jos și era singură. Perfect!

Purta o fustă mini și un șal pe umeri, și părea cam nesigură pe picioare, din cauza băuturii și, probabil, a tocurilor înalte. Avea picioare frumoase – dar cei care-i atrăgeau cu adevărat privirea erau pantofii ei. Genul lui de pantofi. Cu tocuri cui și barete în jurul gleznelor. Îi plăceau baretele de la glezne. În timp ce femeia se apropia, prin lumina felinarelor stradale cu sodiu, putu vedea, privind-o cu binoclul prin luneta mașinii, că erau lucioși, așa cum sperase.

Pantofi foarte sexy!

Era genul lui de femeie!

Doamne, ce bine că se hotărâse s-o ia pe jos! Ditamai coada...! Și toate taxiurile care trecuseră de-atunci erau ocupate. Cu fața înviorată de burnița rece adusă de vânt, Rachael mergea cu pas vioi prin fața magazinelor de pe St James's Street, pe lângă Royal Sussex County Hospital, după care coti la dreapta în Paston Place, unde vântul deveni mai puternic. O luă spre faleză,

apoi făcu la stânga pe strada ei cu case victoriene în terase, unde vântul și ploaia îi răvășeau și mai mult pieptănătura. Nu că-i mai păsa, pentru noaptea aceea. Din depărtare se auzea vaietul unei sirene, o ambulanță sau o mașină de poliție, probabil...

Trecu pe lângă un automobil cu geamurile aburite. Văzu prin ele silueta unui cuplu care se giugiulea și simți un junghi de tristețe și de dor neașteptat pentru Liam, pe care-l părăsise în urmă cu aproape șase luni. Nemernicul o înșelase. Okay, se rugase de ea să-l ierte, dar Rachael știa că avea să calce-n străchini iar, și iar – era genul. Totuși, uneori i se făcea foarte dor de el, și se întreba unde era acum. Ce făcea în noaptea asta. Și cu cine. Cu o fată, precis.

Pe când ea era singură.

Ea, Tracey și Jade. „Cele trei celibatate sado“, cum își spuneau în glumă. Dincolo de umor, însă, se ascundea un adevăr dureros. După o relație de doi ani și jumătate cu omul despre care crezuse cu adevărat că era viitorul ei soț, îi era greu să stea din nou singură. Mai ales de Crăciun, cu toate amintirile sale...

Doamne, căcăcios an mai fusese. În august, murise prietesa Diana. După care se alesese praful și de viața ei.

Se uită la ceas. Era 2.35. Scoțându-și telefonul mobil din geantă, sună la numărul lui Jade. Aceasta îi spuse că încă mai așteptau la coadă. Rachael o informă că mai avea puțin până acasă. Îi ură Crăciun fericit. Îi spuse să-i ureze Crăciun fericit și lui Tracey și că aveau să se revadă în noaptea de Anul Nou.

– Sper că Moșul va fi bun cu tine, Rach! replică Jade.
Și zi-i să nu uite de baterii, dacă-ți aduce un vibrator!

O auzi și pe Tracey chicotind în apropiere.

– Hai sictir! răspunse ea, zâmbind.

Apoi, își puse telefonul la loc în geantă și merse mai departe, gata să cadă când unul dintre tocurile înalte ale pantofilor Kurt Geiger incredibil de scumpi, pe care-i cumpărase săptămâna trecută la reduceri, se prinse între două pietre din pavaj. Un moment, cochetă cu ideea de a și-i scoate, dar aproape ajunsese acasă. Își văzu de drum.

Mersul pe jos și ploaia o mai dezmeticiseră, dar încă mai era destul de beată, și prea îndopată cu coca, pentru a nu realiza că era ciudat că, la ora trei fără ceva în dimineața de Crăciun, un om cu șapcă de baseball încerca să dea jos un frigider dintr-o furgonetă, la mică distanță în fața ei.

În timp ce se apropia, văzu că-l trăsese afară pe jumătate. Se chinuia sub povară și, deodată, scoase un strigăt de durere.

Instinctiv, fiindcă era bună la suflet, Rachael o luă la fugă spre el, poticnindu-se.

– Spatele meu! Discul! Mi s-a dus discul! O, Iisuse!

– Pot să v-ajut?

Fu ultimul lucru pe care-și amintea că-l spusese.

Se pomeni îmbrâncită înaintea. Ceva umed i se trânti pe față. Simți un miros acru, înțepător.

Și-și pierdu cunoștința.

În prezent

2

Miercuri, 31 decembrie

Yac vorbi în obiectul metalic de pe peretele înalt, de cărămidă.

- Taxi!

Apoi, porțile se deschisera, grele, din fier forjat, vopsite în negru, cu țepi aurii deasupra. Yac se urcă iar în Peugeot-ul său alb cu turcoaz și străbătu aleea scurtă, cotită. De-o parte și de alta creșteau tufișuri, dar nu știa ce gen erau. Încă nu ajunsese cu învățatul la tufișuri. Numai la copaci.

Yac avea patruzeci și doi de ani. Purta costum, o cămașă călcată îngrijit și o caravată aleasă scrupulos. Îi plăcea să se îmbrace elegant la serviciu. Se bărbierea întotdeauna, își pieptăna părul brunet, scurt, cu un mic moț în frunte, și-și dădea cu deodorant la subsuori. Era conștient de importanța mirosului. Nu uita niciodată să-și controleze unghiile de la mâini și de la picioare înainte de a pleca de-acasă. De fiecare

dată își întorcea ceasul. Își verifica mereu mesajele din telefon. Avea, însă, doar patru numere salvate în memorie, iar pe-al lui îl știau numai trei persoane, așa că nu primea decât rareori mesaje și apeluri.

Se uită la ceasul de bord: 6.30 p.m. Bun. Încă trei-zeci de minute până să aibă nevoie de un ceai. Timp destul. Termosul era pus pe scaunul de-alături.

În capăt, aleea devenea circulară, având în mijloc un zid scund care înconjura o fântână luminată cu verde. Yac conduse cu grijă prin jur, pe lângă un garaj cu patru locuri și un perete al casei enorme, oprind în fața treptelor de la intrare. Ușa din capătul lor era mare, importantă, și era închisă.

Începu să se foiască. Nu-i plăcea când pasagerii nu erau deja afară, fiindcă niciodată nu știa cât timp trebuia să aștepte. Și erau atâtea decizii de luat...

Dacă să oprească motorul sau nu. Iar dacă oprea motorul, să stingă și farurile? Dar, înainte de a opri motorul, avea de făcut câteva verificări. Combustibilul. Rezervorul, plin pe trei sferturi. Uleiul. Presiune normală. Temperatura. Temperatura era în regulă. Avea atâtea de ținut minte, în taxiul acela... Inclusiv să dea drumul aparatului, dacă nu apăreau în cinci minute. Dar, cel mai important dintre toate, ceaiul – câte unul pe oră, la fix. Se asigură că termosul era la locul lui. Era.

De fapt, nu era taxiul lui, îi aparținea unui cunoscut. Yac era un șofer ocazional. Conducea la orele când proprietarul mașinii nu voia să șofeze. Cel mai adesea, noaptea. Unele nopți erau mai lungi decât

altele. Aceasta era noaptea de Anul Nou. Urma să fie foarte lungă, iar el începuse devreme. Dar nu-l deranja. Noaptea era plăcută. Cam la fel ca ziua, pentru el, doar că mai întunecoasă.

Ușa din față a casei se deschidea. Yac deveni rigid și trase adânc aer în piept, așa cum îl învățase terapeutul. Nu-i prea plăcea când pasagerii intrau în taxiul lui și-i invadeau spațiul – decât aceia cu pantofi frumoși. Dar trebuia să-i suporte până când ajungeau la destinație, pentru ca apoi să-i lase să coboare și să fie iar liber.

Tocmai ieșeau. Bărbatul era înalt și zvelt, cu părul lins pe spate, îmbrăcat într-un smoching cu papion și ținându-și mantoul pe braț. Femeia avea pe ea o jachetă ce părea de blană și un păr roșcat coafat drăguț, unduindu-se în jurul capului. Era foarte frumoasă, ca o actriță celebră, poate, așa cum vedea în pozele din ziarele lăsate de oameni în taxiul lui sau la televizor, când soseau vedetele la premiere.

Dar nu se uita cu adevărat la ea; îi privea pantofii. Velur negru, trei barete pe gleznă, tocuri înalte, cu placheuri de metal lucind pe margini.

– Bună seara, salută bărbatul, deschizându-i femeii portiera taxiului. La hotelul Metropole, vă rog.

– Frumoși pantofi, îi spuse Yac femeii, în loc de răspuns. Jimmy Choo. Mhmmm...?

– Da, aveți dreptate! chițai femeia, încântată și mândră. Așa e!

Îi recunoștea și parfumul îmbătător, dar nu spuse nimic. „Oscar de la Renta Intrusion“, își zise. Îi plăcea.

Porni motorul, făcând rapid toate verificările în minte. Aparatul. Centurile. Portierele închise. În viteză. Frâna de mână trasă. Nu controlase cauciucurile de când își lăsase ultimul client, dar o făcuse în urmă cu o jumătate de oră, așa că ar fi trebuit să fie încă în regulă. Oglinda interioară. Privind în ea, zări din nou fața femeii. Categorie, frumoasă. I-ar fi plăcut să-i mai vadă pantofii.

- La intrarea principală, preciză bărbatul.

Yac făcu calculul în cap, pe când pornea iar în lungul aleii: 2,516 mile. Memora distanțele. Pe cele mai multe din oraș le știa, fiindcă reținuse străzile. Erau 4.428 de iarzi de la Hilton Brighton Metropole - sau 2,186 mile marine, recalculă el, ori 4,04847 kilometri, ori 0,404847 mile suedeze.

Cursa avea să fie de aproximativ 9,20 lire sterline, în funcție de trafic.

- Aveți în casă toalete cu bazinul sus sau jos? întrebă el.

După câteva momente de tăcere, timp în care Yac scoase mașina în stradă, bărbatul aruncă o privire spre femeie, ridică ochii și răspunse:

- Cu bazinul jos. De ce?

- Câte toalete aveți în casă? Pun pariu aveți multe, nu? Mhmmm...?

- Avem destule, zise bărbatul.

- Pot să vă spun eu unde e un bun exemplu de toaletă cu bazinul sus: în Worthing. V-aș putea duce acolo, ca să văd dacă vă interesează, continuă Yac pe

un ton plin de speranță. Chiar e un exemplu foarte bun. La toaletele publice, lângă dig.

- Nu, mulțumesc. Nu mă pasionează.

Pasagerii rămaseră tăcuți.

Yac continua să conducă. Le vedea în oglindă fețele, luminate de felinarele stradale.

- Cu toaletele dumneavoastră cu bazin jos, pun pariu că aveți și unele cu buton, reluă el.

- Avem, confirmă bărbatul. Da.

Apoi, duse mobilul la ureche, răspunzând unui apel.

Yac îl privi în oglindă, înainte de a întâlni ochii femeii.

- Aveți mărimea cinci, nu-i așa? La pantofi.

- Da! De unde știți?

- Îmi dau seama. Întotdeauna pot să-mi dau seama. Mhmmm...

- Foarte dibaci sunteți!

Yac nu mai spuse nimic. Probabil vorbea prea mult. Proprietarul taxiului îi zisese că primise plângeri la adresa lui că vorbea prea mult. Tipul spunea că oamenii nu aveau întotdeauna chef de vorbă. Iar Yac nu voia să-și piardă slujba. Așa că rămase tăcut. Se gândi la pantofii femeii, în timp ce conducea spre faleza din Brighton, după care coti la stânga. Imediat, o rafală de vânt izbi taxiul. Traficul era aglomerat și lent. Dar avusese dreptate în legătură cu costul.

Când opri în fața intrării hotelului Metropole, aparatul arăta 9,20 lire sterline.